

H . P . L O V E C R A F T

De Kleur
uit de
Ruimte

The Colour Out of Space

1927

Biografie

H.P. Lovecraft (1890–1937)

Howard Phillips Lovecraft werd geboren op 20 augustus 1890 in Providence, Rhode Island. Hij groeide op in een wereld van aristocratisch verval: zijn vader stierf in een gesticht, zijn moeder eveneens. Hij was een ziekelijk kind, autodidact, verlegen en asociaal, die zijn leven doorbracht in de bibliotheken en de straten van Providence en zelden geld had voor meer dan één maaltijd per dag. Hij schreef voor pulptijdschriften als *Weird Tales* voor belachelijk lage tarieven en stierf in 1937 op 46-jarige leeftijd aan darmkanker, nagenoeg onbekend.

Zijn reputatie groeide pas na zijn dood, aangewakkerd door zijn vriend en compileur August Derleth. Vandaag geldt hij als een van de meest invloedrijke schrijvers van horror en sciencefiction van de twintigste eeuw. Zijn kosmos — de Grote Ouden, Cthulhu, de stad R'lyeh, de *Necronomicon* — heeft een mythologie

gecreëerd die in de cultuur is doorgedrongen als weinig andere fictieve constructies.

De Kleur uit de Ruimte (The Colour Out of Space) verscheen in 1927 in *Weird Tales*. Lovecraft beschouwde het zelf als zijn beste verhaal. Het is ook zijn meest wetenschappelijk: de meteoriet, de vreemde straling, de langzame vergiftiging van het land — alles wordt beschreven met de koele precisie van een naturalist. Maar de horror is niet in de wetenschap: ze zit in het feit dat geen enkele wetenschap dit kan verklaren.

— *De redactie*

Voorwoord

De Kleur uit de Ruimte is het prototype van wat Lovecraft "kosmische horror" noemde: de angst die niet voortkomt uit monsters of spoken, maar uit de onbegrijpelijkheid van het universum. De meteoriet die op de boerderij van de familie Gardner valt, brengt iets mee dat niet uit ons zonnestelsel komt — niet alleen fysisch, maar conceptueel. De "kleur" die het kristal bevat, is niet beschrijfbaar in menselijke taal, want menselijke taal heeft begrippen voor dingen die mensen hebben gezien. Dit niet.

Het verhaal is opgebouwd als een getuigenverslag: een anonieme verteller hoort de feiten van de oude Ammi Pierce, de enige overlevende getuige. Die afstand — verhaal binnen verhaal, getuige van een getuige — is deel van de horror: de werkelijkheid is altijd één stap verwijderd, altijd gefilterd door geheugen en menselijke ontoereikendheid.

Wat het verhaal zo onheilspellend maakt, is zijn tempo. Lovecraft haast zich niet. Hij beschrijft het landschap, de boerderij, de gewassen, het vee — alles langzaam en met precisie — voordat hij de eerste tekenen van het verval toont. Die methodische opbouw geeft de lezer het gevoel dat de wereld die wordt beschreven echt is. En dat maakt de aantasting ervan des te beklemmender.

— *De redactie*

